

den ikke anvendtes. I hans Udtalelser om, at Brøkens Størrelse ikke er det afgørende for ham, synes mig at ligge en Erkendelse af disse Vanskeligheder, og derfor haaber jeg ogsaa, at den fortsatte Forhandling maa føre til, at man stoler paa Arbejdsløshedsinspektoratets, Kassernes, Nævnets, Indenrigsministeriets Skøn i saa Henseende, ikke mindst, hvis det kunde lykkes at finde en Løsning af det andet Spørgsmaal, som er drøftet.

Dalsgaard: Jeg er jo ikke blind for, at den Praksis, der er fulgt, siden Loven af 27. Oktober 1917 udkom, i høj Grad har svækket Betydningen af de Bestemmelser i Loven af 1914, som jeg omtalte før. Men jeg tror fremdeles, det havde været rigtigst og klarest, om det havde været udtalt i Loven af 27. Oktober 1917, hvordan Forholdet skulde være. Men da den højtærede Minister jo er villig til at forhandle om disse Forhold, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dem ved denne Lejlighed.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) mente ikke, man kunde sammenligne Forholdene i 1914 med Forholdene nu. Det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, og derfor er der heller ikke nogen, der tænker paa, at vi nu skal sætte den højeste Grænse for Arbejdsløshedsunderstøttelsen til $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten. Der har ikke rejst sig en Røst for at fastholde denne Grænse. Jeg har endda antydnet, at jeg kunde tænke mig at gaa til $\frac{4}{5}$. Det er dog en meget betydelig Forhøjelse, og hvis der skal være en Forskel paa Arbejdsfortjenesten og Understøttelsen, en passende Forskel i den arbejdendes Favør — og derom er den højtærede Minister jo i alt Fald enig med Mindretallet i Arbejdsløshedsnævnet —, saa kan man vel egentlig ikke godt gaa højere end til $\frac{4}{5}$. Især naar man sætter, at det er som Regel, der skal være en saadan Forskel, synes jeg egentlig ikke, der med Billighed kan forlanges mere. Og det ærede Medlem er sikkert enig med mig i, at det vil være meget demoraliserende, hvis man sætter Arbejdsløshedsunderstøttelsen meget nær op til Arbejdsfortjenesten. Kan Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke slaa til, maa den suppleres af Hjælpekassen eller paa anden Maade; det tror jeg er det heldigste og sundeste for alle Parter.

Det ærede Medlem kunde til min Beklagelse heller ikke tænke sig at gaa med til Ændringsforslag Nr. 3, stillet af et

Mindretal i Folketinget. Ja, men jeg vil da fremdeles haabe, at vi derom maa kunne enes med den højtærede Indenrigsminister, og jeg haaber ogsaa endnu, at vi alle til Slut skal blive nogenlunde enige om dette Punkt, hvilket Haab jeg særlig støtter paa en Udtalelse i Folketingets Betænkning, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Paa Side 4 siger Flertallet: „Flertallet havde muligvis kunnet tiltræde en Begrænsning i Retning af Princippet i Ændringsforslag Nr. 3 under den Forudsætning, at Ændringsforslag Nr. 4 blev frafaldet, men overfor Ministerens Paavisning af de betydelige Administrationsvanskeligheder, som vilde paadrages Arbejdsløshedskasserne, har man anset det for rigtigst ikke at gaa ud over den i Lovforslagets § 4, sidste Stykke, fastsatte Begrænsning“. Paa Grund af de Vanskeligheder, Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 4 menes at ville skabe Administrationen, og som den højtærede Minister ogsaa nævnede i Dag, vil Flertallet ikke gaa med til Ændringsforslag Nr. 3, som det ellers ikke gør nogen principiel Indvending imod. Det udtaler udtrykkelig, at den ved Ændringsforslag Nr. 3 tilsigtede Begrænsning kunde det godt tænke sig at gaa med til.

Med Hensyn til Vanskelighederne ved at have en fast Procent maa jeg fastholde, at selv om det er noget vanskeligere nu end i 1914 og følgende Aar, saa mener jeg dog, at naar der staar, at det kun er som Regel, den skal gælde, hvad der ikke stod i § 12 i Loven af 1914, som dog er Grundloven for Arbejdsløshedskasserne indtil videre, og man har kunnet have den Procent der uden Besvær, saa maa man ogsaa nu kunne have en noget rundeligere Procent, uden at det volder uoverstigelige eller blot særlige Vanskeligheder.

Christiansen: Det er ikke min Hensigt at forlænge Diskussionen. Jeg vil kun gøre det ærede Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) opmærksom paa, at Forholdene er jo saadanne, at det offentlige har erkendt, at selv hvor der ikke foreligger Arbejdsløshed, er Indtægterne saa smaa og Dyrtiden saa stor, at man paa forskellig Maade yder direkte Tilskud ogsaa til Folk, der er i Arbejde. Saa længe det er Forholdet, vil det ærede Medlem kunne forstaa, at jeg nærer Betænkning ved at fastsætte en Grænse for eventuel Understøttelse, en Grænse, som ligger under de Arbejdsindtægter, der er saa smaa, at der